

«Гей-гей, воли! Чого ж ви стали?..»

Руданський Степан Васильович

Гей-гей, воли! Чого ж ви стали?
Чи дуже поле заросло,
Чи лемеша іржа поїла,
Чи затупилось чересло?
Бадилля зсохло, вже й валиться,
Леміш я добре насталив,
А чересло моє новеє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Чи зсохло поле?
Чи плуг у землю не іде?
Чи дерев'яная полиця
Тяжкої скиби не зведе?
Земля пухкая, плуг не стогне
І скибу добре відвалив,
І борозна уже чорніє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Зоремо поле,
Насієм ярого зерна,
Пройде разок тонкеє рало,
І пробіжиться борона.
А там, дивись, зібралась хмарка,
Дрібненький дощичок полив —
І нива шовком зеленіє...
Чого ж ви стали? Гей, воли!

Гей-гей, воли! Зерно поспіє,
І заколосяться поля,
І верне нам за піт кривавий
Із лишкою свята земля.
Тоді збирай колосся повне
Та тільки господа хвали...
Чого ж ви стали, мої діти?
Пора настала! Гей, воли!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/hei_hey_voly_choho_zh_vy_staly